

عنوان مقاله:

نمایش های شادی آور ایرانی

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی توسعه پایدار در باستان شناسی، تاریخ و هنر ایران (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

سمانه عشقی - دانشجوی کارشناسی ارشد، پژوهش هنر دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران غرب

احمد حیدری - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد بیرجند

خلاصه مقاله:

نمایش های شادی آور جزو میراث فرهنگی - هنری ما محسوب می شوند. این نوع نمایش ها نسبت به نمایش های دیگر هنوز آن گونه که باید مورد توجه واقعی یا کافی قرار نگرفته است. نمایشهای سنتی ایرانی همانند سپاه بازی، تخته حوضی یا روحوضی و زیر مجموعه های نمایش های شادی آور میتواند در تئاتر معاصر ایران مخاطبان عام و خاص فراوانی بیابد. هر چند امروزه برخی فعالیت ها همانند برپایی کانونهای نمایشهای سنتی و جشنواره های سنتی و آیینی انجام می شود، ولی این فعالیت ها بیشتر مقطعی بوده و فاقد تداوم و یا منتهی به ایجاد تشکلهای هنری میشود. این پژوهش در پی پاسخ به این پرسش است که نمایش های شادی آور ایرانی چند گونه بوده و به توصیف آنها می پردازد این پژوهش به این نتیجه می رسد که نمایش های شادی آور که خود دارای انواع و اشکالی است اکنون تنها یکی دو نوعش به ما ارث رسیده و انواع دیگرش به مرور زمان مورد بی توجهی، بی مهری و فراموشی همیشگی واقع شده و از بین رفته است. نمایش هایی که اکنون اگر وجود داشتند شاید شکل متکامل تری پیدا می کردند و تنها در لا به لای تاریخ نمایشی از آن ها سخن به میان نمی آید و آنان در تاریخ مدفون نمی شدند. کوسه بر نشینی، نوروز خوانی، میر نوروزی، بازی های نمایشی زنان و کودکان، کچلک بازی، بقال بازی و ... نوعی دیگر از نمایش های سنتی و میراث فرهنگی و نمایش محسوب می شوند.

کلمات کلیدی:

نمایش های شادی آور، نمایش روحوضی، کچلک بازی، بقال بازی، کوسه برنشینی، نوروز خوانی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/928226>

